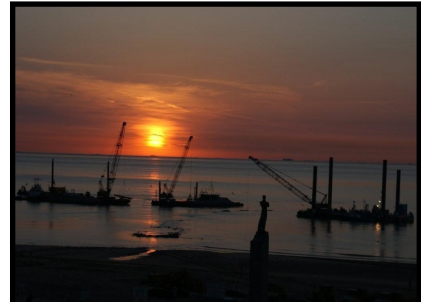

29ste JAARGANG - NUMMER 1 - 2017

JANUARI - FEBRUARI - MAART

GIDSENKRING LANGE NELLE OOSTENDE

OPROEP: bezorg je mailadres aan onze secretaris, zodat je bij wijzigingen in de programmatie/activiteiten asap verwittigd kunt worden: patricia.veris@skynet.be

IN DIT NUMMER

03	Voorwoord	Marc Loy
06	Lidmaatschap 2017	Redactie
07	Activiteiten voorjaar 2017	Redactie
11	Gelezen & gehoord & opgemerkt	Redactie
15	De gebroeders Degrave	Frank Goeminne
17	Wat een gids l(ei/ij)den kan	Patrick Moerman
19	Hoe ver ligt de horizon?	René Vandercruyssen
23	De grote schamoteertruc	Georges Ruys
26	VOC Oostende	Martine Quaegebeur
28	't Leven op de maalboten 1967-1977 dl. 1	Arne Pyson

BEZOEK OOK ONZE WEBSITE
www.gidsenkringoostende.be

STEUNENDE LEDEN

Angilis D.
Barbe A.
Comeyne Boudewijn
De Poerck R.
Degelin-Selis L.
Dumarey Roger
Francier J. -Deman
Geldhof Ronny
Ghesquière Martha
Leeuwerck Marcel
Lingier A.
Plasschaert Rafael
Rosseau Christianne
Slabbinck Bart
Taelman E.
Van Hove Yasmina
Verborgh Johan
Versluys Willy

Driemaandelijks blad van de Oostendse
GIDSENKRING LANGE NELLE vzw.
29ste jaargang
Nummer 1
Januari - februari - maart 2017

Coverblz.. met foto's Marc Loy & Dirk Beirens

Colofon

Voorzitter: Marc Loy

Verantwoordelijke uitgever:
Marc Loy
Albert I - Promenade 3 / 21
8400 Oostende

Eindredactie, vormgeving en correspondentie
Dirk Beirens
dirkbeirens@telenet.be

De medewerkers aan dit blad zijn zelf
verantwoordelijk voor de door hen
getekende bijdragen.

Overname van artikels/bijdragen **zonder
uitdrukkelijke copyrightvermelding**
mag mits bronvermelding.

Dispatching:
Tel. 059 80 73 81
e-mail: info@oostendeahoy.be

Rekeningnummer:
Gidsenkring Lange Nelle vzw
BE91 3800 0491 8476

Lid wordt u voor 15€ per jaar.
Buitenland: 20€
Gezinskaart: 20€ (2 gezinsleden)
Steunend lid: vanaf 25€ (2 gezinsleden)

Website: www.gidsenkringoostende.be

Gidsenlokaal: Spaans Huisje
Christinastraat, 67 Oostende

DANK

'Eens gids altijd gids!'. Toch komt voor iedere gids ooit de tijd om het wat kalmer aan te doen en om de dwang van de dispatching voorgoed uit de eigen agenda te bannen. Daarom nemen we ook nu weer afscheid van een aantal nog actieve collega-gidsen.

Lucien Valcke: na bijna een kwarteeuw carrière in het leger, ver buiten onze stadsmuren, wilde Lucien, eens op pensioen, zijn kennis over zijn ondertussen sterk veranderde, naoorlogse geboortestad aanscherpen en schreef hij zich in voor onze tweede opleidingscursus. En de honger naar kennis was ook bij hem aanvankelijk groter dan de intentie om te gidsen. Maar het eerste oproeptelefoontje van de dispatching bleek ook voor hem meteen de start van een kwarteeuw gidsactiviteiten. Ca. 2 jaar lang was Lucien ook een wijze stem in ons bestuur. Tot vandaag, en hopelijk nog lang, ook een stipte distributeur in zijn eigen ruime omgeving van ons driemaandelijks tijdschrift. En hij liet het bestuur ook weten dat hij in uiterste nood in de toekomst zijn badge nog wel eens wil opspelden.

En net als Lucien herinnert **Michel Dedrie** zich nog de beginjaren van ons engagement in het Domein Raversijde. De bijna non-stop rondleidingen in de toen nog donkere, niet bewegwijzerde of van infoborden voorziene loopgraven en bunkers toen iedere gids tot 2 of 3 keer naeen het circuit rondde in zowat alle werelddalen, behalve het Chinees.

'Ik heb de cursus gevolgd', bekent Michel, "omdat ik had gehoord dat er een gebrek was aan domeingidsen." De audiogids, laat staan de smartphone, was toen nog sciencefiction. Net trouwens als de elektronische oproep, via mail, van de dispatching.

Net als iedere gids werd ook Michel geconfronteerd met groepen die te laat of helemaal niet opdaagden, maar bij het ouder worden ook met ongemakken, kwaaltjes en ziekten die helaas wel op tijd of zelfs te vroeg opdaagden. Om die reden besloot Michel een aantal jaren geleden zijn engagement binnen onze kring stilaan af te bouwen.

(vervolg voorwoord op volgende blz.)

(vervolg voorwoord) Dank

Ook **Jean Moerman**, lichterling 1992, startte als gids zoals zijn 2 afscheidnemende collega's, zoals het echte beroepsmilitairen betaamt, aan het Atlantikwallfront. Onlangs raket hij nog een paar herinneringen op aan die jaren: zo was er die bezoekende 80-jarige boer uit de streek van Poperinge die bij het luchtafweergeschut bovenop een duin en met frontaal zicht op zee vroeg of de gids (en de groep) geen momentje wilde pauzeren want, zo zei de man: 'Het is de eerste keer dat ik de zee zie!'

Of wat te denken van de onderwijzeres die aan Jean vroeg of meneer de gids, ondertussen ook 80, niet wat trager wilde wandelen: de leerlingen konden niet volgen!

Jean, laat zich vandaag omwille van gezondheidsredenen verontschuldigen maar wist in een adem toch met enige zin voor sarcasme te melden dat zijn laatste gidsbeurt een kerkhofwandeling was samen met Katrijn.

Ook **Nathalie Nowak** staakte in het najaar, na 15 jaar, haar activiteiten als dispatcher. Ze gaf de fakkel door aan Annie Van den Bon. Meteen onze zevende dispatcher na Omer Simoen, Rita Werbrouck, Georgette Deloddere, Maria Vieren, Christa Kurthen en Nathalie.

Bedankt Nathalie: als dispatcher ben je ook altijd de public relations van de vereniging. Maar naast de administratief-organisatorische rompslomp is iedere gidsbeurt-verdeler ook sociaal assistent, biechtvader (moeder), troosteres der misdeelden, punchbal en praatpaal. Daarom appreciëren we des te meer je kordate, plichtsbewuste inzet al die jaren. En we appreciëren ook dat je ook vandaag nog jouw accommodatie, zeg maar onderdak, en ervaring ter zake gunt aan onze nieuwe dispatcher.

Penningmeester **Etienne Pitteljon** sloot eind augustus definitief zijn kas af. 15 jaar had hij de verantwoordelijkheid over de financiële gezondheid van de vereniging: betalingen, rekeningen, budgetten...: ze passeerden allemaal langs een nauwgezette, gedisciplineerde en erg bekwame penningmeester-naast-Erna. Als stipte schatbewaarder had Etienne het soms moeilijk met minder stipte collega's en durfde hij al eens te dreigen met sancties, maar even rap was hij zijn banvloeken weer vergeten.

Maar eens gids altijd gids, dus net als de afscheidnemende collega's blijft Etienne sterk betrokken bij Lange Nelle. Met een ijzeren wilskracht en een stalen knie blijft hij verder actief als gids, bestuurslid, dispatching-coördinator en penningmeester van de koepel West-Vlaamse Gidsenkring die alle gidsenkringen binnen onze provincie verenigt.

Dit dankwoord sterkt ons weer in de overtuiging dat een gidsenkring veel meer is dan de optelsom van het aantal gepresterde gidsbeurten. Maar dat een vereniging leeft bij de gratie van de onbaatzuchtige inzet van zo velen en de groepsdynamiek die een levenskrachtige vereniging onderscheidt van een bedrijfje.

Marc Loy
Voorzitter

Overlijden

Op 19 november 2016 overleed op 85-jarige leeftijd in het OLV-ziekenhuis Aalst, Edmond Lams, halfbroer van **Marc Loy**.

In naam van alle leden en gidsen biedt de redactie haar bliken van oprecht medeleven aan de getroffen familie aan.

Zondag 29 januari 2017 (11 - 13 uur) : receptie Gidsenkring Lange Nelle in het 'Spaans Huisje' met viering van enkele verdienstelijke afscheidnemende gidsen, bestuurs- en ondersteunende leden.

Op de foto van links naar rechts: ondervoorzitter Piet Daman; archivaris Martine Quaegebeur; voorzitter Marc Loy; afscheidnemende gevierde gids **Michel Dedrie**; **Erna Cordier**, gevierde echtgenote van Etienne P.; Dirk Beirens, redacteur gidsenblad; bestuurslid en afscheidnemende gevierde penningmeester **Etienne Pitteljon**; afscheidnemende gevierde dispatcher **Nathalie Nowak**, nieuwe penningmeester Dirk Laga, afscheidnemende gevierde gids **Lucien Valcke** en verslaggeefster Jeannine Laplasse. Afscheidnemende gevierde gids Jean Moerman was verontschuldigd.

LIDMAATSCHAP 2017 (lidkaart erin = betaald / overschrijving erin = nog niet betaald)

Het lidmaatschap 2017 gaat in op 1 januari 2017 en houdt in: ons driemaandelijks gidsenblad met activiteitenkalender, wetenswaardigheden, luchtige en wetenschappelijke bijdragen en deelname (gratis of tegen verminderde prijs) aan onze voordrachten, bezoeken, wandelingen en uitstappen. **Als exclusieve extra krijgt u het waardevolle jaarboek 2017.**

Het lidmaatschap voor 2017 bedraagt:

- gewoon lid: 15 euro (buitenland 20 euro);
- gezinskaart: 20 euro;
- steunend lid: vanaf 25 euro.

De bijdrage kan worden overgeschreven met het ingesloten formulier op bankrekening **BE91 3800 0491 8476** van Gidsenkring Lange Nelle Oostende vzw, Christinastraat 67 in 8400 Oostende

Als het leveringsadres verschilt van het adres van de opdrachtgever, wil dit adres vermelden in de mededeling. **Leden met gezinskaart en steunende leden kunnen telkens met 2 personen aan de verscheidene activiteiten deelnemen.**

JAARBOEK 2016 voor de leden die lid waren in 2016

Leden 2016 kunnen op vertoon van hun lidmaatschapskaart 2016 of andere legitimatie het jaarboek **'Waterlopen in West-Vlaanderen'** van **Johan Termote** vanaf **1 april** ophalen bij **Azuriet Reizen, Kastanjelaan 3 - 8400 Oostende.**

Het boek kan ook, mits voorafbetaling van €4, op rekeningnummer **BE91 3800 0491 8476** t.n.v. Gidsenkring Lange Nelle vzw, met vermelding "Jaarboek 2016" opgestuurd worden aan de 2016-leden. Extra exemplaren, prijs 10 euro (exclusief verzending) kunnen besteld worden bij Etienne Pitteljon via etienne.pitteljon@skynet.be

Let op > wijzigingen!

1 Door de huurprijs van het leslokaal/auditorium in CC De Grote Post vragen we vanaf 2017 een kleine bijdrage (€ 2) aan onze leden en een wat grotere aan niet-leden (€ 5)

2 De **geïllustreerde lezing door Michel de Wit 'OOSTENDE EN HAAR MINISTERS'** wordt verschoven naar het najaar 2017.

VRIJDAG 03 MAART 2017:

DE OOSTENDSE ZEEDIJKGAANDERIJEN

geïllustreerde lezing door Marc Felix

Afspraak: 19.30 uur in CC De Grote Post, Leslokaal (lift links > zie bordjes)

Aangesloten gidsen: gratis - niet-gidsende leden: € 2 & niet-leden: € 5

Inschrijving bij Patricia Veris liefst 8 dagen op voorhand.

op 059 80 62 39 of via mail: patricia.veris@skynet.be

Ir. Architect Marc Felix stelde op basis van onderzoek in de archieven van Leopold II in Brussel, van de architecten Girault en ingenieur Hennebeque in Parijs, van burgemeester en minister Van Glabbeke in Oostende en architect Dugardijn in Brugge de geschiedenis samen van het ontstaan en de evolutie van de Venetiaanse (1), Koninklijke (3) en Nieuwe (2) Gaanderijen op de zeedijk.

Marc Felix brengt ons het verhaal van de grote bouwambities van Leopold II en architect Girault. Hij belicht de uitvinding van het gewapend beton van Hennebeque dat gebruikt werd bij de bouw van de Koninklijke Gaanderijen en gaat dieper in op de eigenaardige wendingen die de architectuurwedstrijd opleverde bij de bouw van de Nieuwe Gaanderijen na WO II.

Maar ook de afbraakdreiging eind jaren zestig en de bescherming in 1981 en 2002.

En Felix kijkt ook vooruit naar de restauratie van de Koninklijke en Nieuwe Gaanderijen.

VRIJDAG 28 april 2017:

LEOPOLD II, MONSTER OF GENIE

lezing door Marc De Bie

Afspraak: 19.30 uur in **CC De Grote Post, Leslokaal** (lift links > zie bordjes)

Aangesloten gidsen: gratis - niet-gidsende leden: € 2 & niet-leden: € 5

Inschrijving bij Patricia Veris liefst 8 dagen op voorhand.

op 059 80 62 39 of via mail: patricia.veris@skynet.be

Van zijn vader erfde Leopold II ambitie, machtswellust en politiek instinct.

Al vroeg zocht hij naar een kolonie. Pas in Afrika kende hij succes. De Congolese Vrijstaat was niet alleen zijn schepping, het land zelf, tachtig maal groter dan Bel-

gië, werd ook zijn privé-eigendom. Zijn bewind stond er in het teken van geldgewin. Geweld werd niet geschuwd.

Zijn privéleven stond in het teken van een hoogst ongelukkig huwelijk en een persoonlijk drama: de dood van zijn zoon en opvolger. Hij haatte zijn dochters en stelde alles in het werk om hen te onterven.

Legendarische waren zijn escapades -op late leeftijd- in het Parijse nachtleven. Als vijfenzestigjarige ontdekte hij de ware liefde in de persoon van een zeventienjarig meisje. Op zijn sterfbed huwde hij met haar.

Marc De Bie (°1939) debuteerde als auteur van cursiefjes. Schakelde over op toneel. Zijn stukken werden herhaaldelijk bekroond en bijna tweeduizend keer door beroeps- en vrijetijdsgezelschappen opgevoerd. 'De dag dat het kampioenschap van België verreden werd' (1975) kwam als televisiespel op het scherm. Andere televisiewerken: De Paradijsvogels en Alfa papa tango. In 1990 debuteerde De Bie als romancier. Na De Coburger (1990, Lannoo) volgden Een koningsjaar (1992, Dedalus), Cinema Jarofka (1995, Davidsfonds), De bloemenkinderen (1999, Davidsfonds), De Windheks (2000, Davidsfonds), Dominus vobiscum (2012, FreeMusketeers).
<http://www.markdebie.be/>

ZATERDAG 06 MEI 2017:

VERBORGEN PLEKJES IN OOSTENDE

Een nieuwe wandeling o.l.v. Guy Delanghe

Afspraak: 14.30 uur aan de St.-Petrus- en Pauluskerk > duur 2 uur > einde: Sint-Sebastiaan Schuttersgilde, Leffingestraat 2, dus **GEEN** luswandeling!
Leden: gratis & niet-leden: € 2,5

Inschrijving bij Patricia Veris liefst 8 dagen op voorhand.
op 059 80 62 39 of via mail: patricia.veris@skynet.be

Velodroom: turnfeest Oostendse stadsscholen 1962

Verborgene plekjes in Oostende

Een nieuwe wandeling die start aan de "Grote kerke" en eindigt bij de oudste schuttersgilde van het land.

Meestal kent u wel het bestaan ervan of hoe het er vroeger

was. Misschien kwam u er zelfs regelmatig langs of was het "Oh" zolang geleden dat u er nog bent binnen geweest. Koninklijke invloeden, vergane glorie, de tand des tijds en stadsvernieuwing volgen elkaar op tijdens de rondleiding.

Kon. Leopold II op de "Gouden Pijl"-schieting in 1902 (Kon. Hoofdgild St.-Sebastiaan Oostende)

ZONDAG 28 MEI 2017:

HET MARIA-HENDRIKAPARK

wandeling o.l.v. René Vandercruyssen

Afspraak: 10.30 uur stipt aan de fietsenstalling van de Randparking Iependreef (aan de kazerne).

Leden: gratis & niet-leden: € 2,5

Inschrijving bij Patricia Veris liefst 8 dagen op voorhand.

op 059 80 62 39 of via mail: patricia.veris@skynet.be

Het Maria-Hendrikapark is ook een zeer waardevol erfstuk van Leopold II. Oorspronkelijk Bois de Boulogne werd het na de grote renovatie van 2006 het mooiste stadspark van Vlaanderen. Er zijn nu drie onderscheiden zones met elk een specifieke functie.

- 1 De **recreatieve zone** rond de Koninginnevijver.
- 2 De **tuinarchitecturale zone** van het Spiegelmeer (Lac Miroir, toch geen ovaal, neen, ook geen ellips).
- 3 De **natuurlijke zone** rond de Konijnenvijver.

Met René gaan we 't Bosje verkennen en beleven tijdens een wandeling met heel veel afwisseling. Je komt meer te weten over de historie; er wordt aandacht geschonken aan planten en dieren; je bewondert kunstwerken (Three Graces / Nieuwe zon); je ontdekt een Bomenpad en een Planetenpad; je geniet met een fotografisch oog van mooie zichten. En we komen op plaatsen "Hé, hier ben ik nog niet geweest!" De moeite waard dus om erbij te zijn.

NIEUW VLAAMS STREEKPRODUCT ERKEND

<https://www.vlam.be/nl/news/15247/vijf-nieuwe-vlaamse-streekproducten-erkend>

Oostendse zeebeschuit

Scheepsbeschuiten of zeebeschuiten zijn geen beschuiten. Het zijn harde koeken op basis van bloem, water, zout en wat vetstof. De ingrediënten worden samen tot een stevig en taai deeg gekneet, uitgerold, uitgestoken en geprikt. Dan gaat de Oostendse zeebeschuit in een warme oven. Bakkerij Riviera bakt sinds de jaren '60 bovendien een variant met rozijnen.

De harde Oostendse zeebeschuit past in een traditie van lokale zeebeschuitbakkers. Zij moesten de vissers voorzien van de nodige mondivoorraad op zee. In Engeland werden ze gebakken door grote koekjesfabrikanten, net als de soldatenkoeken trouwens.

De Oostendse zeebeschuit vond nadien ook zijn weg naar lokale cafés en de Oostendse huiskamer. Meer info: Bakkerij Riviera, Torhoutse steenweg 16, 8400 Oostende, 059 70 30 55

<http://www.lekkervanbijons.be/vis/> **vis-van-het-jaar**

VLAM, Vlaams Centrum voor Agro- en Visserijmarketing vzw, heeft samen met de visserijsector voor de 29ste keer een Vis van het Jaar gekozen. Met deze actie brengen wij elk jaar een andere vis onder de aandacht en illustreren we dat vis (van bij ons) eindeloos variatie toelaat. Kortom, met vis, vers opgevisst door onze vissers, zit je altijd goed.

Dit jaar zetten we de *rode poon* in de kijker.

Onze Vlaamse vissers voerden in 2016 1.241 ton rode poon aan in binnen- en buitenlandse havens. Er wordt doorgaans niet specifiek op gevisst maar rode poon wordt mee gevangen met pladijs en tong. Flyshooters, die netten uitzetten, kunnen wel gericht op rode poon vissen en kunnen ook voor een aanzienlijke aanvoer zorgen (tot 20% van het totale volume). De aanvoer van rode poon is het sterkst in de periode oktober tot april. De vis wordt vooral gevangen in het Engels Kanaal (65%) en in de Noordzee (19%). Wat uitzicht betreft

vallen volgende elementen op. De vis is 25 cm tot 75 cm lang en weegt 200g tot 500 g. Hij heeft een dikke en vrij harde kop die met beenplaatjes is bepantserd en waaivormige borstvinnen, waarmee hij over de zeebodem "loopt". Een andere typisch kenmerk is zijn knorrend geluid, veroorzaakt door het trillen van zijn zwemblaas. Vandaar dat poon ook knorhaan wordt genoemd. In tegenstelling tot wat zijn naam doet vermoeden is rode poon niet echt rood maar eerder bruin van kleur. De nauw verwante Engelse poon daarentegen is wel steeds rood gekleurd.

POPP-KAARTEN

De Provinciale Erfgoedbibliotheek bewaart een 80-tal zogenaamde Poppkaarten, kadastrale kaarten door Philippe Christian Popp tussen 1842 en 1879 uitgegeven. De kaarten werden gedigitaliseerd en zijn te ontdekken op de collectiepagina van www.westflandrica.be.

Philippe Christian Popp (1805-1879), een oud-medewerker van het kadaster, begon in 1842 met de publicatie van kadastrakaarten en de bijhorende leggers. Na het overlijden van Popp in 1879 bleef de "Atlas Cadastral de Belgique" onvoltooid. Voor West-Vlaanderen werden alle gemeenten gepubliceerd.

Deze niet gedateerde lithografische kaarten staan bekend als "Poppkaarten". Ze geven een momentopname van de kadastrale toestand van de gemeente. De meeste kaarten werden gedrukt op schaal 1/5000 om de volledige gemeente op 1 kaartblad te kunnen weergeven. Westflandrica bewaart naast Poppkaarten van 76 West-Vlaamse gemeenten, ook drie kaarten van stadscentra en een uitgebreide collectie leggers. Popp-plan Mariakerke (+- 1850) op Oostendse Beeldbank.

“(...) Mensen stranden hier, spoelen hier aan. Als je verder wilt, moet je de zee in. Soms denk ik: Oostende is de plek waar je vertrekt als je kunt. New York is de stad waar je naartoe wilt. Ik heb er, hoe stom het ook klinkt, ooit een gedichtje over geschreven:

Wie in Oostende verblijft, heeft zijn redenen.
Wie Oostende verlaat, heeft alle redenen.
Wie Oostende vergeet, heeft geen enkele reden.

Dat vat zo'n beetje samen wat Oostende is. Het is een schone, vettige stad.” (...)

Sebastien Dewaele ('Preuteleute, Eigen Kweek, Bevergem') in Knack Focus, 17.02.2016.

www.weekvandezee.be
ZANDINZICHT
21.04-07.05.2017
week van de zee
west-vlaanderen de godelieve provincie
ZWIN

Op maandag 23 mei 1938 te 10 uur zal de **Commissie van Openbaren Onderstand (COO)** in hare gewone zittingzaal, Burgerlijk Hospitaal Oostende, overgaan tot de **Openbare Aanbesteding** voor de levering van volgende waren: Lot A 16.000 kg wit brood; Lot B 5.000 kg vers ossenvlees; Lot C 50.000 kg steenkolen; Lot D 100.000 kg antraciet; Lot E 300 kg gebrande (Kongo)koffie; 200 kg suikerij; 500 kg gekristalliseerde suiker; 500 kg margarine; 300 kg rijst; 700 kg keukenzout; 50 kg vermicelli; 50 kg cacao; Lot F 100 zakdoeken; 50 grijze sargiën; 175 handdoeken; 25 witte sargiën; 50 onderbroeken en 50 onderlijven; 750 m calicot (soort katoenstof) van 1,6 m breed ; 100 m flanel van 0,7 m breed, 50 m voorschootgoed, (...)

In: De Duinengalm, voorjaar 1938

Noot 1: Door de wet van 8 juli 1976 werden de COO's omgevormd tot Openbare Centra voor Maatschappelijk Welzijn (OCMW's).

Noot 2: 'Calicot' genoemd naar de havenstad Calicut op de zuidwestkust van India, waar de stof vandaan kwam.

A. Verbouwe, Iconografie van het arrondissement Oostende, 1956.

Blz. 170 nr. 1008

“S.S. Petrus en Pauluskerk (sic).
Oostende, 14 Oogst 1896”.

Gezicht op de kerk aan de noordzijde,
genomen bij het begin van de brand.

Get.: P.V. CUYCK

Chromolitografie. H. 0,302. B. 0,258
(met versierde omlijsting: 0,39 x 0,305)

Oostende, Stadsmuseum > exemplaar
aan de muur in de ruimte van het vis-
serscafé in het achtergebouw.

In de **Nieuwe Gaanderijen** liep tot 30 januari een fototentoonstelling over de meest bekende vuurtoren aan onze Belgische Kust, Lange Nelle. ‘**Ode aan Lange Nelle**’ toont het eigen werk van **Marc Loy**. Onze voorzitter is naast journalist ook een gerenommeerde stadsgids met een bijzondere interesse voor maritieme cultuur. Lange Nelle is 65 meter hoog en staat al meer dan 60 jaar op de Oosteroever, telt 324 treden en werkt volledig automatisch. Het is al de derde vuurtoren op dezelfde plaats en de vierde in de geschiedenis van Oostende.

Ode aan Lange Nelle

Van de oudheid tot vandaag loodsen vaartorens de scheepvaart veilig naar havens en rijkdommen en lange klippers, zee-engtes en ondieptes. Dit bakken op de grens tussen water en wal rijst op in alle maten: groot of klein, slank of volumineus, in ruwe steen of beschilderd.

Ooit hoorde die van Alexandrië tot de zeven wereldwonderen en tot vandaag bepaalt het karakter van iedere vuurtoren ook geografisch zijn identiteit: wit of gekleurd licht, vaste lichten, onderbreken en schitterlichten en lichtperiodes...

Tot vandaag blijft hij wereldwijd de betrouwbare wacht voor kapitein en schipper, loods en roerganger, yachtmans en visser als de satellietnavigatie het laat afweten.

De ca. 58 meter hoge Oostendse vuurtoren Lange Nelle – de vierde op rij – priemt al meer dan 60 jaar de oosteroever van de stad aan zee op de maritieme kaart. De sinds 1994 fotogenieke, want gekunstschilderde, toren fungeert sindsdien op tal van toeristische beelden, zichtkaarten en kalenders of vluchtig op ons netvlies.

Dankzij zijn status als beschermd monument hypothekeert de satellietnavigatie zijn toekomst niet.

Bij helder weer snijdt das zijn witte licht, in drievoud en binnen de 10 seconden, ook vanavond opnieuw het nachtelijk duister tot ruim 40 kilometer ver.

Marc Loy

Marc Loy is stadsgids en free met een bijzondere interesse

Van Oostendse Compagnie tot Fairtradegemeente.

Het verhaal van Fair Trade in Oostende.

Wandel met een gids door het centrum van Oostende en verken de Oostendse binnenstad door een Fairtradebril. Kom meer te weten over het handelsverleden en de voedselkilometers, een evolutie van overzeese handel tot Fair Transport. Tijdens de wandeling kom je ook meer te weten over de tewerkstelling doorheen het sociaal economische verleden van Oostende en het ontstaan van enkele sociale initiatieven. We komen langs bestaande en verdwenen instellingen en kruiden de wandeling met pittige en onverwachte anekdotes. Daarnaast wil de wandeling bewoners en bezoekers tonen waar je in onze stad zoal fairtrade, biologische en duurzame producten kan vinden.

Vanaf maart 2017 kan je de Fair Trade stadswandeling boeken bij Gidsenkring Lange Nelle.

Professor Jean-Paul Van Bendegem: “Mijn oudste herinnering aan Oostende is eind jaren 60, beginjaren 70. Zoals zoveel jongeren in die dagen was Londen *the place to be*. Dat betekende evenwel de treinrit van Gent naar Oostende om daar in te schepen voor de ferryboot naar Dover. Het station en de ferryterminal bepalen dus mijn verste herinneringen aan Oostende.

Koen Crucke:”Mijn oudste herinnering aan Oostende is dat ik er veel en graag speelde toen ik elk jaar met mijn meter en peter een maand hier verbleef. Met mijn ouders kochten wij ook garnalen op de Visserskaai en die gingen we met een Rodenbach opeten in café Rubens.”

In: Uit-magazine Oostende februari 2017, p. 24 & 35.

PRINTEN – PLOTTEN

KOPIEREN – DIGITALISEREN

INBINDEN – LAMINEREN

KANTOORARTIKELEN

STEMPELS – GRAVEERPLATEN

REPRODUX

Heilig Hartlaan 13

8400 OOSTENDE

Tel. 059/70.16.12

Fax 059/80.66.57

e-mail: reprodux@telenet.be

www.reprodux.be

UW REIS, ONZE PASSIE

AZURIET REIZEN

Kastanjelaan 3
8400 Oostende

059 51 49 51
info@azuriet.be

WWW.AZURIET.BE

WWW.CRUISEPLUS.BE/OOSTENDE

Naar aanleiding van de gesmaakte voordracht 'De gebroeders Degrave' door Eddy Masschalk (25.11.2016) schreef Frank Goeminne i.s.m. Erwin Mahieu volgende bijdrage.

DE GEBROEDERS DEGRAVE

'Twee Oostendse zeevaarders/avonturiers'

Een verhaal van meer dan 100 jaar geleden over twee Oostendse broers. Wie waren de broers Léonce en Eugène Degrave? Waarom is er nog geen film over hun belevenissen? Ten ware Henri 'Papillon' Charrière op Duivelseiland daarop gebaseerd is. Het lijkt er heel sterk op dat Eugène en Léonce model stonden voor wat Steve McQueen en Dustin Hofman in de verfilming van die roman meemaken. Wie de levensloop van deze Oostendenaars volgt, zal wellicht deze vragen gesteld hebben.

Alhoewel aan het einde van de 19de eeuw het tweetal maandenlang voorpaginanieuws was, is het toch een onwaarschijnlijke geschiedenis. Niet alleen in Vlaanderen maar ook ver daarbuiten. Het verhaal en de setting in die tijd doen onze wenkbrauwen fronsen en er stellen zich veel vragen. Het waar gebeurde verhaal van de Degraves is er in de eerste plaats één van broederliefde, maar ook van de liefde voor de zee en voor hun moeder. Hun leven was één avontuur, vol emotie en fantastische ervaringen afgewisseld met diepe ellende en ontberingen.

In het begin van de 20ste eeuw leefden we nog onder de kerktoren, de Degraves verlegden letterlijk en figuurlijk hun grenzen. Met Oostends kom je gans de wereld rond en zo ook spraken ze een tiental talen. Waardoor ze zich thuis voelden op de meest chique recepties en ze hadden maar te kiezen met welke vrouw ze het bed zouden delen.

In de Grote of Stille Oceaan gingen ze samen met de plaatselijke vissers – die de twee broers op handen droegen – parels bovenhalen. Maar ze waren 'West-Vlaming' genoeg om af en toe een parel opzij te houden voor 'later', je weet maar nooit. In Tahiti, waar ze Paul Gauguin leerden kennen, spreekt men nu nog van de broers.

Over de hele wereld redden ze alles samen een paar dozijn mensen van de verdrinkingsdood alsof het niets was. Of ging het er soms 'iets te verdacht' aan toe ...? Eerst iemand opschenken en hem daarna in het water stampen om, onder massale belangstelling een heroïsche redding op te zetten en daarna een medaille opgespeld te krijgen door de Noorse koning.

Vermoordden ze ook zeven mensen aan boord van het schip 'Niuroahiti'? Of was dit slechts een verzinsel van de Franse scheepskok, de enige 'ooggetuige' van de 'moorden', die wel een aantal redenen had om zich voor andere feiten op de Degraves te wreken?

Verzinsels of niet, ze stonden terecht voor de uitzonderingsrechtbank in Brest (Frankrijk). Vandaar de persbelangstelling. Advocaten verdrongen zich om hen te verdedigen, toch werden ze tot de doodstraf veroordeeld. Later werd die omgezet in levenslange dwangarbeid op Duivelseiland, waar kapitein Dreyfus een tijdlang hun 'buur' was.

Over hun schuld is er veel inkt gevloeid, wat leidde tot een kamp van 'believers' en 'non-believers'. Zo werd er een verdedigingscomité opgericht dat de steun genoot van de hoogste Belgische kringen. Volgens sommigen hadden de toenmalige eerste minister Beernaert en koning Leopold II (die in die periode Congo op een discrete manier als persoonlijk bezit wist te verwerven) een meer dan gezonde belangstelling voor deze affaire.

Verrassend is dat dit verhaal ergens tussen de plooiën van de geschiedenis verdween en deze twee broers doen hier niet het minste belletje rinkelen. Nochtans is dit het bijzonder verhaal van twee mannen die probeerden wat weinigen kunnen of durven: hun dromen waar maken! Misschien iets om op de Oosteroever een verhaal rond te bouwen in de toekomst.

In vogelvlucht: een opsomming van de feiten

1885: de gebroeders redden op heldhaftige wijze de bemanning van twee Noorse schepen en krijgen hiervoor eretekens eerste klasse, toegekend door de Koningen van Noorwegen en Zweden.

1892: de gebroeders halen de voorpagina's. Piraterij? Op een eiland in de Grote Oceaan komt men tot de vaststelling dat zowel hun namen als die van hun boot (onder Franse vlag) gewijzigd zijn en dat er zes bemanningsleden ontbreken.

1893: In Brest worden ze ter dood veroordeeld. Kort nadien komt hun ware identiteit aan het licht: de gebroeders Degrave, die destijds op heldhaftige wijze bemanningen gered hebben.

1894: Hun terdoodveroordeling wordt omgezet in levenslange verbanning naar de Zaligheidseilanden in Frans-Guyana, het zgn. 'Duivelseiland'. Ze zijn de voorlopers van 'Papillon'.

1895-1899: Onmenselijke toestanden op de eilanden. De hoogste Belgische autoriteiten bepleiten hun invrijheidsstelling bij de Franse president. Léonce sterft er van ontbering.

1899-1902: Eugène komt vrij en schrijft zijn memoires: 'Le Bagne'. Dit boek ligt thans aan de basis van een toneelstuk dat meer dan duizend keer opgevoerd zal worden. Ook Jules Verne put er inspiratie uit voor zijn boek 'Les frères Kip'.

1912: Eugène wordt gevat voor poging tot inbraak in de kathedraal van Namen.

1924: Eugène sterft in de gevangenis van Pamplona (Bolivia).

1934-1935: de familie probeert een publicatie over het leven van de gebroeders te verbieden, maar ze slaagt niet in haar opzet.

MORDAN

NATUURVLEES DOBBELAERE
Christinastraat 69 - 8400 OOSTENDE

Tel. 059/50 52 45 - Fax: 059/50 07 85

e-mail: denatuurwinkelmordan@skynet.be

(400 m² verkoopsruimte)

Openingsuren: 9.00 H. - 18.30 H.
Ook op zaterdag. Zondag gesloten

BIO **SHOP**

De Natuurlijkste
zaak van de kust!

GREEN
SLEEP

100% "NATUURLIJK"
SLAAPCOMFORT
(200 m² toonzaal, 1e verdieping)

Green Sleep

Dieetvoeding, VERSE natuur-, vegetarische en biologische voeding.

Hormonenvrij vlees (vzw. Plattelandsontwikkeling)

Voedingssupplementen en sportvoeding. Natuurlijke cosmetica.

150 kruidenpreparaten uit eigen labo!

DESKUNDIG ADVIES VAN 4 PARAMEDICI EN HERBORIST

Wat een gids l(ei/ij)den kan

door Patrick Moerman

Prehistorie

Op 17 augustus 2016 kreeg ik de vraag van Etienne of ik op zondag 21 augustus een Duitstalige toer kon gidsen. Voor mij oké en 's anderendaags kreeg ik de bevestiging binnen van onze dispat- ching. Het bleek om een gecombineerde toer te gaan.

Vorbereiding

Na contact met de verantwoordelijke van de groep kreeg ik de planning doorgestuurd: om 11.15 uur een kleine wandeling van het hotel in de Van Iseghemlaan tot aan de busparking aan Hotel Melinda; daarna een rondrit in Oostende. En aansluitend om 14 uur een zeetocht met de Franlis.

Toer

Om 11 uur dus bood ik me aan in het hotel en vroeg ik naar de verantwoordelijke. Na de voorstel- ling kreeg ik meer uitleg over de samenstelling van de groep, het ging om een kerkkoor uit het dorpje Löbach nabij Keulen.

Nadat uiteindelijk de groep was uitgecheckt werd ik geconfronteerd met een eerste probleem: er waren leden bij die niet goed te been waren of die al een respectvolle leeftijd hadden. Discussie binnen de groep of ze nu direct met de bus op toer gingen of toch de voorziene wandeling zouden doen. Op democratische wijze werd er toen gestemd en de meerderheid koos voor de voorziene wandeling. Diegene die niet mee wandelden stapten de bus op die vertrok naar de busparking aan de Melinda.

Met de nodige vertraging leidde ik de groep via het Ensorhuis, het Wapenplein en de achterkant van onze kerk 'Pier en Pol' naar de parking.

Vandaar werd de gidsbeurt verder gezet in de bus met de gekende toer: via de Vindictivelaan en de Visserskaai tot aan de Montgomerykade voor een eerste stop. Onderweg vertelde ik over het zeestation, de Amandine, nog eens 'Pier en Pol' en de Vistrap. Aan de Montgomerykade kwamen de Noordzee en het verleden als vissersstad aan bod. De tocht werd via de Van Iseghemlaan voortgezet tot voor het Casino-Kursaal waar ik het ontstaan van het toerisme onthulde en ook over de kursaal in Oostende vertelde en over het tweede naaktstrand aan de Vlaamse kust tijdens de Eerste Wereldoorlog. Dat vonden mijn gasten natuurlijk amusant.

Duitse naaktbaders Oostende 02.09.1915
Beeldbank Oostende FT/B2274

Vandaar reden we via de Koningstraat naar het Ensorkerkje. Onderweg gaf ik uitleg over het Thermae Palace Hotel, de renbaan en op vraag van één van mijn gasten ook over het nieuwe voetbalstadion, het Albertpark, pardon de huidige Versluys Arena. Nieuw stadion, vroeg ik ? Bleek dat hij de nieuwe tribune bedoelde. Zo zie je dat je als gids niet enkel het verleden moet kennen maar ook op de hoogte moet zijn van de actualiteit.

Aan het Ensorkerkje werden de benen gestrekt en natuurlijk gingen we de kerk binnen. Was ik eventjes vergeten dat ik een kerkkoor meehad en je kan al raden wat er gebeurde: de orkestleider (die veel weg had van Beethoven) ontdekte dat de piano bespeeld kon worden en voor ik het wist werden er twee liederen gezongen. Gelukkig voor mij was het middag en waren er geen andere kerkbezoekers. Ik moet er wel bij vertellen dat ze een hemels gezang produceerden.

Nadat iedereen terug op de bus zat, moest opnieuw een beslissing genomen worden. Aangezien er veel wind was, zagen sommige leden het niet zitten om de zeetocht met de Franlis te doen. Gelukkig kon ik hun een (gratis) alternatief voorstellen.

Via de Elizabethlaan bracht de bus ons naar het fort Napoleon op de Oosteroever. Onderweg vertelde ik over het bijgeloof in de visserij en zo ging de rit vlug voorbij. Aan het fort Napoleon en Lange Nelle legde ik het verleden van de Oosteroever uit en reden we via de Hendrik Baelskaai naar de parking van het Maritiem plein.

Wachtend op de overzet legde ik het ontstaan van de Geule uit. Van de tocht over de Geule gingen mijn gasten ten volle. Aan de overkant wees ik nog eens op de viskraampjes voor de lekkere hapjes en hoe ze weer met de overzet konden terugkeren. Ik nam dan afscheid van mijn gasten want de tijd was al lichtjes overschreden.

Maar als de groep enthousiast is, neem je dat als gids er graag bij.

HOE VER LIGT DE HORIZON?

René Vandercruyssen

Wij kustbewoners zijn toch wel bevoorrecht met zoveel kansen en mogelijkheden die we hebben om mooie wandelingen of fietstochten te maken aan onze kust. Vooral met zicht op zee weet ik dat te waarderen en ervan te genieten. Daarbij kun je kijken naar een groot scherm ('t is eens wat anders!) met wolken, water en zand. Op dat groot scherm verschijnt een oneindig wisselend beeld waarbij je je fantasie kunt activeren of associaties maken. Sommige wolkenformaties voeren je misschien terug naar kinderlijke beelden of kun je interpreteren zoals je doet met figuren uit de Rorschachtest. Het steeds variërend kleurenpalet van het zeewater samen met de door de wolken vallende lichtstralen brengen je misschien bij Ensors ets 'Christus bedaart de storm'. Je kunt wegdromen en mijmeren bij een zonsondergang waarbij je de zon soms als een rode vuurbal ziet zakken in de zee en het strand rood kleurt zoals in de 'Gouden marine' van Spilliaert. Het strand is veel meer dan nat en droog zand, maar een levend landschap in een dubbele betekenis. Het strandoppervlak verandert regelmatig van reliëf en uitzicht en in het zand en op de strandhoofden bevinden zich miljoenen levende organismen. Dat is wat ik als gids ook doe: mensen aanzetten geven om meer en beter waar te nemen, hen aansturen om bij al dat moois tot een rijkere beleving te komen. Maar naast die aspecten, waarnemen en beleven, biedt het 'zicht op zee' ook veel kansen om 'slimmer' te worden. Het begrip 'slim zijn' betekent voor mij 'meervoudige intelligentie' en daarvan vormen weten, kennen, eventueel begrijpen (zie taxonomie van Bloom) maar een bescheiden onderdeel. Dit aspect van 'slim zijn' kun je wel sterk ontwikkelen door jezelf vragen te stellen en er de antwoorden op te zoeken. D.w.z. vragen naar: hoe, wat, waar, waarom, waardoor, wanneer, enz.

Bij het gidsen met zicht op zee zijn er heel wat mogelijkheden om zo INTERACTIEF te gidsen, door niet alles zomaar te geven, maar door de deelnemers de kans te bieden het zelf te vinden.

Enkele voorbeelden.

-Kun je zien of het nu vloed of eb is? ... en wat is dat juist vloed/eb en waardoor worden die veroorzaakt? En is vloed hetzelfde als hoogwater?

-Let eens op die strook schuimend omslaande golven dichtbij het strand ..., dat verschijnsel heeft een naam? Verder op zee zie je dat niet ... de verklaring?

-Hoe noemt men gewoonlijk die halfronde stenen constructies op het strand, haaks op de kustlijn? ... nu gaan we eens goed kijken ... worden de golven effectief gebroken? Ja, aan het uiteinde met die blokken, maar tussen twee constructies in worden de golven toch niet gehinderd! Trouwens, waarom liggen die constructies niet overal aan onze kust? Dan pas geef ik de juiste naam en hun functie, dus waarom ze werden gebouwd.

-En kijkend naar zee ... is er misschien nog een vraag die bij jullie opkomt? Kijk eens goed in de VERte ... hoe ver kun je zien? Dan komen er allerlei antwoorden ... en toch bestaat er een correct antwoord ...!? Ja, 'tot aan de horizon', ... wie kan mij de definitie geven van horizon ... is dat een rechte lijn? Goed en wel, je kunt zien tot aan de horizon, maar dan komt toch logisch DE VRAAG, hoe ver, in km, denk je dat die horizon ligt? De vraag is hierbij ook gesteld aan u, lezer(es).

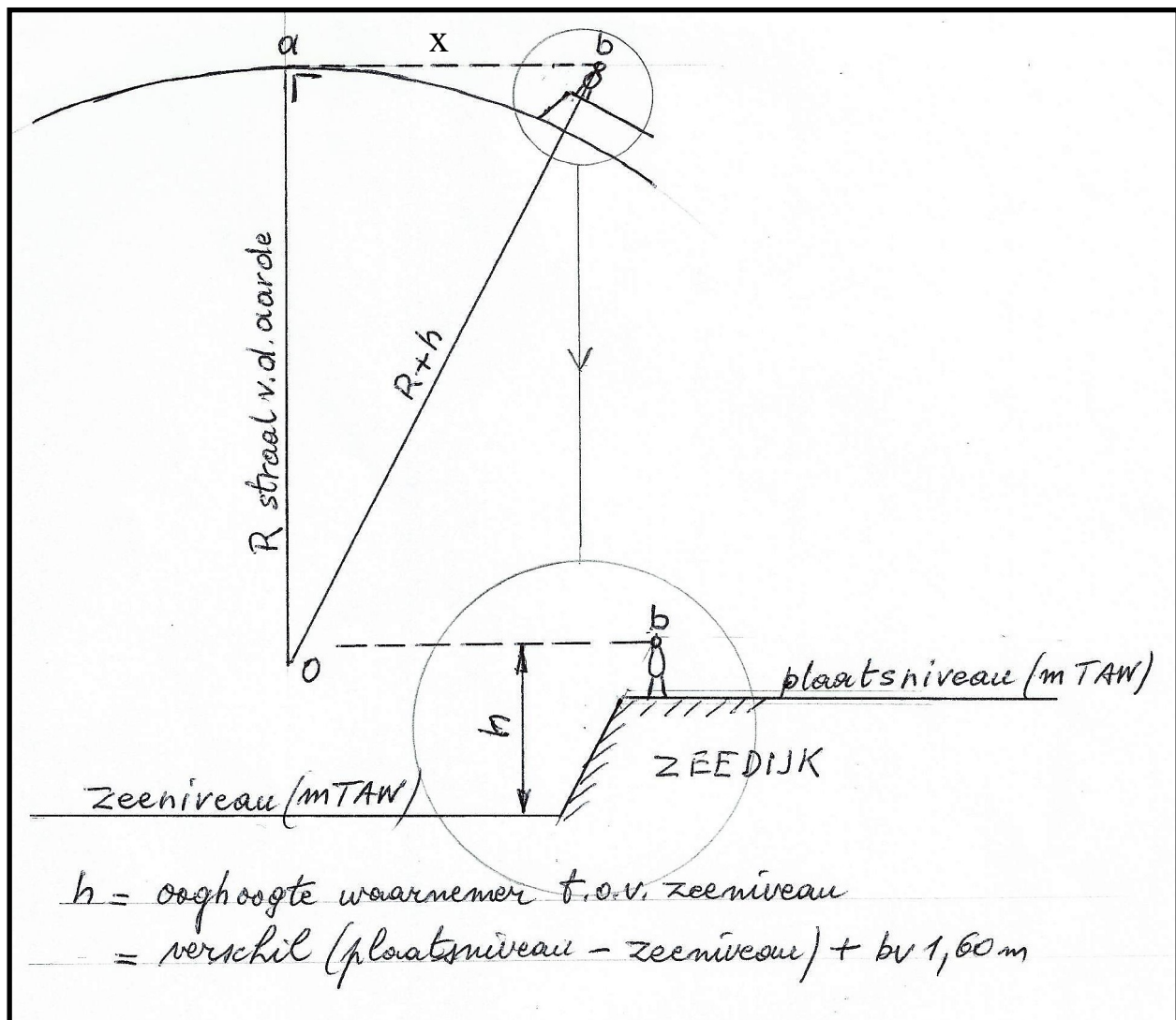

A Tijdens een **gidsbeurt** stond ik eens op de ‘uitsprong’ van de Spinoladijk met een schoolgroep 16- à 17-jarigen die echt goed meedachten over voorgaande vragen. Hun lerares wiskunde was erbij en haar heb ik de nodige twee getallen* meegegeven om de afstand tot de horizon later in de les te berekenen. Zo kunnen de leerlingen eens te meer vaststellen dat (sommige) wiskunde helemaal niet saai is, maar vaak de oplossing biedt voor een concreet vraagstuk.

* Twee getallen = hoogte op die plaats, namelijk 10,69 meter TAW en zeeniveau op dat moment, ongeveer halfij 2,5 meter TAW.

De **Tweede Algemene Waterpassing (TAW)** is de referentiehoogte waartegenover hoogtemetingen in België worden uitgedrukt, gelijk aan het nulvlak.

B In de ‘**Zeekrant 2015**’ (uitgave VLIZ) staat op blz. 6 een artikel met als titel ‘Zien voorbij de horizon’. Citaat: ”Het is een veel gehoorde vraag: hoe ver ligt nu juist de horizon?” En verder in de tekst: ”Dit kun je met een eenvoudige formule berekenen.” Maar ... die formule wordt de lezer niet gegeven en die publiceer ik nu hieronder.

De afstand tot de horizon is de lengte van de raaklijn **ab**, dit is de afstand van het oog van de waarnemer tot het raakpunt **a** waar de horizon ligt. In **a** staan raaklijn en straal van de aarde loodrecht op elkaar en ze vormen dus een rechte hoek. **Oab** is dus een rechthoekige driehoek waar de Stelling van Pythagoras geldt (ken je die nog?). ‘**De som van de kwadraten van de rechthoekszijden is gelijk aan het kwadraat van de schuine zijde**’. (en nu een beetje leuke wiskunde met misschien eens een vreugdekreetje: ja, dat weet ik, herinner ik mij nog ...)

Dus Pythagoras: $(ab)^2 + (oa)^2 = (ob)^2$

$\Leftrightarrow x^2 + R^2 = (R + h)^2$ dit 2de lid, kwadraat van een tweeterm
 $(a+b)^2 = a^2 + 2ab + b^2$, ja?

$\Leftrightarrow x^2 + R^2 = R^2 + 2Rh + h^2$ in beide leden R^2 weg en h afzonderen

$\Leftrightarrow x^2 = h(2R + h)$ en nu krijgen we 'x' door de **vierkantswortel** (vkw) te trekken

$\Leftrightarrow x = \sqrt{h(2R+h)}$ dit is DE FORMULE.

Nu met **getallen**

Voor R gebruiken we de gemiddelde straal van de aarde (die geen perfecte bolvorm is), dat is $R = 6370$ km of $2R$ (= diameter) bedraagt 12.740.000 meter.

Daar op de Spinoladijk was $h = 10,69 - 2,50 + 1,60 = 9,79$ m en dus was de afstand tot de horizon:

$$X = \sqrt{9,79(12.740.000 + 9,79)}$$

Met onze rekenmachine (en hoe deden we dat vroeger?) ... Die vermenigvuldiging levert op de display ... hoeven we niet naar te zien want met een simpele druk op de vkw-toets $\sqrt{\quad}$ krijgen we de afstand 11168, 021 m of 11, 168 km, voila!

Maar, het kan zelfs nog iets eenvoudiger.

In $h(2R + h)$ kun je gerust die '+h' weglaten: zo klein tegenover 12 miljoen. Let op, wel nog te vermenigvuldigen met h maar dan met die vkw geeft dat toch een absoluut verwaarloosbaar miniem verschil (reken maar eens na).

Zo wordt onze vereenvoudigde praktische formule:

$$X = \sqrt{2Rh} = \sqrt{12.740.000 h}$$

Met woorden:

Afstand tot de horizon = de vkw uit: diameter aarde maal h

Op de volgende blz. vind je een oefening.

Auteur René Vandercruyssen schreef in
Gidsenblad, jg. 25, nr. 3, 2013, op blz. 70-74
een verklarend bijdrage 'De zeespiegel stijgt & daalt'.

Oefening

Op de Albert I-Promenade tussen Kursaal en Rock Strangers sta je op 9,71 meter TAW.

Zie getijdenboekje 2017 (verkrijgbaar in het Toerismebureau voor € 0,50) met de vooraf Berekende waterstanden.

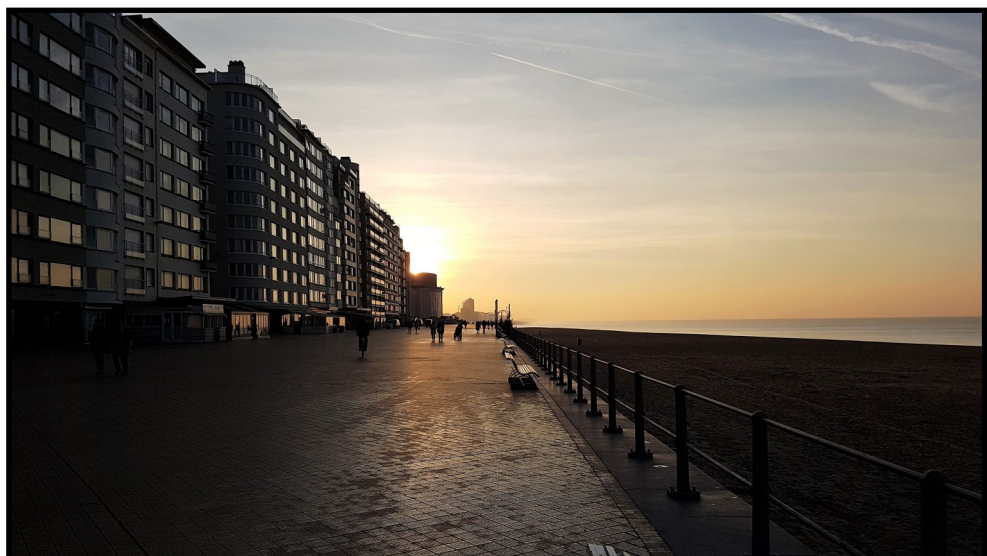
Hoogste waterstand 5,21 m TAW op 7 oktober 2017

Laagste waterstand -0,36 (min!) m TAW op 30 maart 2017

Nu berekenen we voor beide gevallen de afstand tot de horizon om een te weten hoeveel verschil dat maakt.

Vind je ook een verschil van 3,377 km?

Proficiat, je bent geslaagd voor die eindterm!

OOSTENDE 1936: DE GROTE SCHAMOTEERTRUC

Georges Ruys

Kappellestraat in de sneeuw met hoek Ooststraat
09.03.1937 - Beeldbank Oostende MOO2943

Het seizoen was nog maar pas begonnen of de waard deed de ronde in de stad dat de waard van een bekende zaak uit de Kappellestraat, de Zwitser José Demaria zeer goed bekend bij "le Beau Monde" als een prima sommelier-restaurateur, bij de neus was genomen voor een bedrag van 35.000 Bef, in die tijd een respectabel bedrag.

Op zekere avond kreeg hij twee vreemde heren op bezoek in zijn zaak, die een rijkelijk maal bestelden. Van bij de eerste kennismaking klikte het met die mannen en toen het bleek dat ze landgenoten van hem waren, was meteen het ijs gebroken en omdat volgens zijn zeggen, hij in een van de twee, een vroegere bekende meende te zien, werden de gesprekken zeer amicaal.

Die man stelde zich voor als Mantoani. Van de andere was de waard de naam vergeten. "Die bekende van u, dat moet mijn vader of mijn oom geweest zijn," zei Mantoani en daarmee werden de banden met Demaria en het thuisfront aangehaald.

Ze kraakten nog een paar flessen van de beste wijn op kosten van de bezoekers. Mantoani vertelde tussendoor langs zijn neus weg dat hij over een grote geldsom beschikte en op zoek was met zijn vriend naar een groot stuk bouwgrond langs de kust om er een chique villa op te bouwen. Ze betaalden vlot het gelag en goedgemutst in de late avond vertrokken ze daarna naar hun logement volgens hun zeggen op het Van Der Sweepplein.

De volgende avond herhaalde zich hetzelfde scenario; de waard verklaarde zelfs dat hij een van zijn goede vrienden een bouwkundige zou contacteren om hen behulpzaam te zijn bij hun zoektocht. Maar dat was niet nodig, er was volgens hen helemaal geen haast bij, omdat hun auto in de garage was voor een kleine herstelling. Daarom zouden ze hier langs de kust, in alle rust, nog enkele dagen hun zoektocht verder zetten. De zaak was goed gevuld en de kelner was volop aan het werk. Naargelang de avond vorderde en de drank rijkelijk vloeyde, kwam een oudere gedistingeerde heer die uit een grote gekromde pijp rookte binnen. Hij nam naast hun tafel plaats, waar hij genoot van een fles dure Bordeaux.

Deels uit medelijden, nodigden de waard en de twee mannen hem uit aan hun tafel plaats te nemen en deel te nemen aan hun geanimeerd gesprek en zeker nadat de oude zich niet liet pramen om een grote schaal oesters en een paar extra goede flessen op zijn kosten te laten aanrukken. Hij verklaarde een Marseillees te zijn.

Na het nuttigen van spijs en drank en de stemming er begon in te komen, liet Mantoani zich opmerken met enkele goocheltrucs met kaarten. Zo liet hij de oude een kaart kiezen uit een boek met kaarten. Deze toonde de kaart aan zijn gezelschap om ze vervolgens in het boek met kaarten terug te steken. Na wat hocuspocus, een, twee, drie... kon Mantoani de gekozen kaart probleemloos uit de kaartenboek te voorschijn toveren.

Rond de tafel waar zoveel animositeit heerste, kwamen de andere gasten mee genieten van de trucs. Moeiteloos braakte Mantoani bijna een twintigtal kaarten uit zijn mond en in de hilariteit toverde hij er nog tientallen uit de kraag van de jassen van de omstaanders, ja zelfs uit hun schoenen.

Met drie bliken potjes en een wit balletje wist hij de verbazing op te wekken door het publiek te laten raden onder welk potje het balletje zat nadat hij ze alle drie verschillende keren van plaats liet veranderen op de tafel. Bij elke poging raadde iedereen glad verkeerd tot groot jolijt van de toeschouwers. Bij de laatste poging zat het balletje niet onder potje 1, niet onder 2 en ook niet onder potje 3, en was het verdwenen...Iedereen zijn mond viel open. Ook deze van Mantoani en stilaan zag men het witte balletje daaruit te voorschijn komen. Onder applaus besloot Mantoani dat het voor vanavond gedaan was maar dat morgenavond de grote schamoteertruc zou volgen. De waard was daarmee erg opgezet en zag in gedachten een toestroom van volk voor de volgende avond.

Het was al laat geworden en het werd terug wat ernstiger in het gezelschap.

De meeste klanten waren vertrokken of maakten daartoe aanstalten.

Het gesprek ging nu over reizen, cultuur en de aankoop van grote percelen grond. Tot plotseling de oude zei dat hem iets op het hart lag en of hij een geheim mocht delen met zijn nieuwe vrienden.

"Ik wil het u vertellen," zei hij, "maar onder eed van geheimhouding.", wat iedereen stellig be-
loofde.

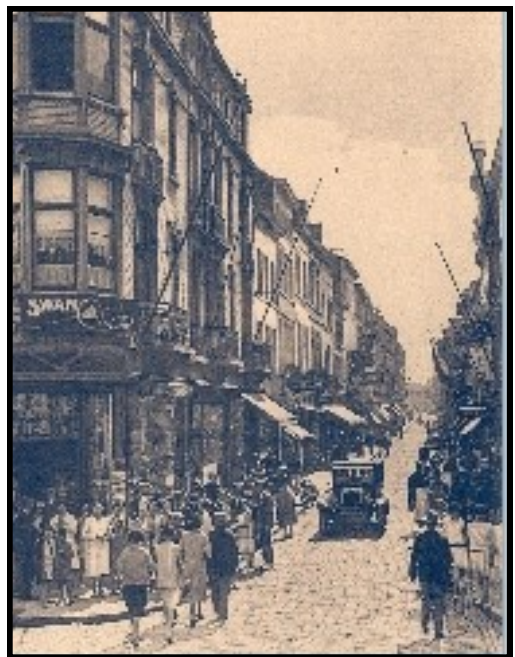
"Dertig jaar geleden...", luidde het verhaal, "was mijn broeder hoofd-ziekenverpleger in een hospitaal. Op zekere dag moest hij een stervende Amerikaan bijstaan. Hij stelde vast dat die vele duizenden dollars op zak had en hoe schandelijk ook, hij ontvreemde die van hem. Na de dood van de Amerikaan, enkele dagen later, was hij dus een steenrijk man. Hij gaf zijn werk op en vertrok naar Madagascar, waar hij dankzij het gestolen geld, nog meer geld kon verdienen. Hij liet mij toen ook naar het eiland komen en ik verbleef er tot op heden, 't is te zeggen tot mijn broeder onlangs overleed. Voor hij stierf deed hij mij het verhaal en verteerd door wroeging vroeg hij me restitutie te doen en het overblijvende geld te schenken aan liefdadige doelen hier in Oostende, maar wel zonder officiële tussenkomst en in alle discretie.

Er rest me nu 250.000 Franse franks te verdelen," ging de oude man verder.

"Maar nu wordt de zaak moeilijk voor mij, ik ben zelf al oud en niet al te best meer te been en ik zit hier nu met al dat geld opgescheept," en op dat moment toonde de man een enorme bruine enveloppe die hij op zijn borst droeg, die hij even opende en waar een groot pak bankbiljetten uitpilde. "Deze som bewaren en hier zelf gaan uitdelen is al te moeilijk voor mij geworden. Ik wil u een voorstel doen. Neem al dit geld maar neem er vooraleer te beginnen eerst 60.000 francs uit om tussen u drieën te verdelen ter compensatie van alle onkosten die ge daartoe zult maken. En verdeel het overige tussen de liefdadige werken die we morgen hier gezamenlijk komen bespreken en vastleggen. Dan is mijn geweten gesust en de wens van mijn overleden broer volbracht."

De twee Zwitsers en de waard keken eens naar elkaar met ogen waarin de biljetten blonken en gingen direct akkoord om de klus zo snel en zo goed mogelijk te klaren. Al het geld zou tot morgen opgeborgen worden in de kluis van het restaurant en morgenvroeg zou de bespreking en de verdeling beginnen. De waard zou zelfs de volgende morgen zijn zaak sluiten. Een der Zwitsers stelde voor in zijn logement op het Vander Sweeplein een eind verder een klein valiesje te gaan halen om er alles in te stoppen. Even later kwam hij met het valiesje het restaurant binnen en begaven de mannen zich samen naar de grote kluis van de zaak die zich bevond in een schaars verlichte maar goed afgesloten kelderkamer van het restaurant.

Kappellestraat hoek Ooststraat: winkel Tempère met bureaubenodigheden, jaren '30 - Beeldbank Oostende PK/BO 445

Toen de patroon de kluis opende zag men dat naast wat juwelen er zich nog een aantal pakken bankbiljetten van de eigenaar bevonden.

Aan een andere tafel van de kamer begonnen de twee Zwitsers zorgvuldig het geld van de oude in grote keukendoeken te wikkelen en dicht te knopen.

"Waarom steekt ge dat geld en de juwelen van u ook niet in het valiesje," zei de oude," zo is het twee keer veilig, we nemen de sleutel van het valiesje mee tot morgen en gij sluit de kluis af met uw eigen sleutel die ge zelf bewaart." De waard vond dat wel een lumineus idee. Nam al zijn eigen biljetten, zijn spaarpotje, voor een bedrag van 35.000 Bef en de juwelen en gaf ze aan de oude. Onderwijl werd hij aan de andere tafel geroepen om nog extra doeken te halen uit de keuken.

De oude zorgde in tussentijd voor de pakken bankbriefjes van de waard en wikkelde alles eveneens in een handdoek die hij goed dichtknoopte om daarna te deponeren in het koffertje. Dit werd terwijl ze allen toekeken door de waard op slot gedaan en voorzichtig in de kluis gedeponeerd. De twee Zwitsers namen de sleutel van de koffer mee zoals afgesproken en de waard sloot zijn kluis af met zijn eigen sleutel die aan zijn hals hing. Na nog een laatste fles nam de man met de pijp met tranen in de ogen van dankbaarheid omdat zijn delicate opdracht bijna voltooid was, afscheid van Demaria. De twee Zwitsers vertrokken goedgezind naar hun logement op het Vander Sweeplein. Dit na een afspraak gemaakt te hebben om de volgende morgen vanaf 10 uur alles te verdelen en te regelen.

Die morgen bleef de zaak gesloten en de waard stond te popelen van ongeduld bij de deur. Maar er daagde niemand op. Het regende pijpenstelen, wat een mogelijke verklaring kon zijn. Demaria trok in de namiddag tussen de buien door naar de hotelletjes op het Vander Sweeplein, maar nergens had men enige kennis van Zwitserse verblijvers. Omdat hij dacht het adres verkeerd verstaan te hebben en de kluis nog altijd stond waar ze moest staan en de sleutel nog altijd rond zijn nek hing, bleef hij aanvankelijk gerust in de ganse zaak. Maar toen die avond de zaak bijna volgelopen was voor de grote schamoteertruc, en er niemand van de drie opdaagde was er toch een zeker ongemak omdat hij niet goed wist wat aan de gasten te vertellen en hij zich daarbij voortdurend moest uitputten in verontschuldigen.

Toen ook de volgende morgen niemand van de drie opdook en er betalingen te doen waren voor het restaurant, besloot hij zelf zijn kluis te openen en het valiesje open te breken. Desnoods zou hij later de goede doelen zelf wel bepalen. Met een zucht van verlichting zag hij de samengeknoopte handdoeken in de koffer liggen. Maar met ontsteltenis stelde hij vast dat deze allemaal niets anders dan krantenpapier bleken te bevatten. Zijn geld en de juwelen waren verdwenen. Hij was het slachtoffer geweest van drie oplichters.

Die Mantoani bleek zelfs gezocht door het parket van Brussel voor gelijkaardige delicten in de hoofdstad. Hun persoonsbeschrijving werd overal rondgestuurd.

Of dat restaurant dat seizoen zijn prijzen heeft opgetrokken is niet bekend.

Vrij naverteld naar de lokale kranten verschenen in juni 1936, waarbij ik de fictie heb laten overeenstemmen met de feiten want de zuivere waarheid mag een goed verhaal niet hypothekeren.

Bronnen

“De Zeewacht” - Afruggelaars aan het werk te Oostende

“De Duinengalm” - Aftroggelarij op zijn Amerikaans

“L’Echo d’Ostende” – Un hotelier Victime d’ une Escroquerie originale.

VOC OOSTENDE OPVANGCENTRUM VOGELS & WILDE DIEREN

Martine Quaegebeur

Het **Opvangcentrum voor vogels en wilde dieren Oostende**, kortom het VOC (= vogelopvangcentrum), bevindt zich aan de Nieuwpoortsesteenweg 642. Het opvangcentrum staat bekend voor de verzorging van zieke, gewonde en met olie besmeurde vogels. Ook andere zieke wilde diersoorten, zoals vleermuizen, wezels, steenmarters, konijnen, hazen, bunzings, eekhoorns, egels, ..., kunnen er binnengebracht worden voor verzorging.

Het VOC werkt met een vast team, maar kan niet draaiende gehouden worden zonder de inzet van **vrijwilligers**. Deze mensen, met een groot hart voor dieren, werken er volledig gratis. Hun inzet is zeer belangrijk: het dagdagelijkse transport van dieren, de bouw en het onderhoud van de buitenverblijven, het voederen van dieren, het wassen van vogels, de administratie, de rondleidingen... Zonder vrijwilligers zou de werking van het VOC niet haalbaar zijn. Soms komen stagairs en alternatief gestraften de werking van het VOC bijstaan.

Het VOC beschikt over verschillende verzorgingszones: dierenverblijven, vliegkooien, zwembaden, een wasplaats, een dierenartskamer en een dierenkeuken. Het gebeurt wel eens dat een binnengebrachte diersoort niet direct herkend kan worden en een beroep gedaan wordt op dierspecialisten. In de intensive care herstellen dieren van een operatie door de dierenarts.

De winter maakt talrijke olieslachtoffers. Daarom beschikt het opvangcentrum over een aparte kamer waar olievogels kunnen herstellen. Er zijn verschillende zwembaden om de waterdichtheid van de vogels te testen. In de vliegkooien leren revaliderende vogels terug vliegen, zelfstandig eten, voedsel zoeken en omgaan met soortgenoten. Na genezing krijgen de vogels een ring om de poot waarna ze terug vrijgelaten worden in de natuur. Dode dieren worden aan universiteiten of wetenschappelijke instellingen doorgegeven voor toxicologisch onderzoek.

Een ander doel van het VOC is het informeren en sensibiliseren over natuur en milieu. In het VOC zijn daarover allerhande informatiebrochures te vinden.

Regelmatig richt het VOC tentoonstellingen in. Bovendien houdt het VOC elk jaar een opendeurdag waarbij het publiek een kijkje kan nemen achter de schermen van de werking van het opvangcentrum. Het VOC is ook bijzonder educatief en kindvriendelijk, want om goed met de natuur om te gaan, is het ook goed om van jongs af aan erover te leren.

Bron: www.vogelopvangcentrum.be

De foto's werden genomen op **zaterdag 20 augustus 2016** tijdens de open deur in het opvangcentrum. Mensen brengen een bezoek achter de schermen van de dieren- en vogelverzorging bij het VOC. Er zijn workshops, er is animatie en drankgelegenheid voorzien. Vrijwilligers geven deskundige uitleg over dieren en hun verzorging. Wat eten dieren? Hoe worden vogels gewassen? Hoe leven deze dieren? ...

Zicht op oude en vogelkooien in aanbouw

Wat eten vogels? Presentatie van voedsel van de torenvalk

Openwervendag

OPVANGCENTRUM
OOSTENDE

We werken volop aan de constructie van 22 nieuwe kooien, 6 baden, 3 technische ruimtes en een extra dierenkeuken.
We zijn ongeveer halverwege. Enkele kooien zijn al in gebruik, geniet van de werf!

'T LEVEN ZOALS HET WAS OP DE MAALBOTEN TUSSEN 1967 EN 1977 (Deel 1)

Arne Pyson © 2016 (copyright)

Op **1 juni 1967** ben ik als '2de *Commis de Salle*' in dienst gekomen van de '*Spijsdienst der Staats-pakketboten Oostende-Dover*'.

Begin 1978 ben ik uit dienst gegaan om te gaan varen bij de Zeemacht. Mijn eerste werkdag moest ik om 13.30 uur aan boord zijn van de car-ferry "Prinses Josephine Charlotte" en dit tot 's anderendaags 13.30 uur, dus 24 uur werken, dat was 4x de oversteek. Dan had ik 24 uur vrij. Zo ging dat tot eind september, tot het *fin 't saison-feestje*.

De concessionaris was R.L. Peeters en de directeur Willy Thomas.

Als 15-jarige had ik 283 Bf (€ 7) vast loon, per reis van 24 uur werken.

Dus het loon bestond uit dit klein, vast bedrag, plus een percentage op de verkoop per reis. De functie en werkplek bepaalden het percent dat men kreeg. De omzet van de restauratie werd apart berekend tegenover de omzet in de bar & het winkeltje. De verdeling ging als volgt: de 2de *com-mis* kreeg één half part, de hulpsteward driekwart part, de steward één part en de ontvanger res-taurant-bar-winkel één en een kwart part van de percenten. Als men zijn best deed en vlug werk-te, kon men in de bar aan de slag waar men meer verdiende.

Enkel de chieff-steward aan boord besliste of men een hogere functie of een andere/betere werk-plek kreeg. Uiteraard hadden '*d'oude ratten*' invloed op de chef z'n beslissing. Vaak ging dat '*à la tête du client*' of als men goed lag in de groep.

Stel je even voor, ik, snotneus van 15, kwam in deze onbekende wereld terecht. Een mengelmoes van stijl, klasse, maffia, drinkers, gokkers en allerlei '*aangespoelde*' individuen. Sommigen (= 'oede ratten') hadden nog vóór en tijdens de oorlog gevaren op onze en vreemde schepen. Veel mannen kwamen ook alléén tijdens het zomerseizoen bij ons werken. In de winter gingen ze de wereld rondvaren met de '*Shaw Savill-line*'. Op de schepen '*Northern Star*' en '*Southern Cross*' fungeerden ze als steward, om het grote geld te verdienen.

Tijdens de dagreizen kwamen er af en toe gedetineerden uit het '*Pandreitje van Brugge*' insche-pen '*voe schuttels te waschen*'. Ze werden 's morgens met een celwagen afgezet voor vertrek en 's avonds bij aankomst terug opgehaald. Die gooiden veel zilveren bestek, plateaus enz. door de patrijspoort overboord om ze niet te hoeven af te wassen.

In 1967 waren er 4 car-ferry's in dienst, die vervoerden enkel personenwagens, af en toe een klei-ne autocar, soms ook, een enkele kleine vrachtwagen. Op die schepen was het regime van 24 uur op/af en op de 'Artevelde' zelfs 36 uur, maar dan kon men in Dover wel wat slapen.

Er was slechts één klasse. De bar was vooraan, het restaurant achteraan. Er was één hoofddek met binnen een wandeldek/pullman dat de bar en het resto verbond. Er waren houten vloeren & ban-ken, een klein wisselkantoortje en het bureeltje van de purser. Twee luxehutten bevonden zich op het bovendek aan stuurhuis en een 6-tal gewone hutten vond je op het buitendek. Binnen waren er twee salons met ligplaatsen onder het garagedek.

Vanaf de 'Koningin Fabiola', de nieuwere schepen, werden de pullmans bekleed en van zetels en tafeltjes voorzien (//treinmodel). Dat betekende meer kuiswerk voor ons; de houten dekken en pullmans werden door de matrozen afgespoten.

Boven het restaurant was er een zitsalon ('*t Tramkot* genaamd). In het midden had je een kleine snackbar, een taxfree-winkeltje en een bureeltje voor de "*immigration officer*" en de A.A. '*Automobile Association*'.

Alle foto's uit de collectie Arne Pyson

Overzicht

Dus 4 car-ferry's

- 1 **Prinses Josephine Charlotte** (1949) > 80 auto's en 400 passagiers
- 2 **Artevelde** (1958) > 160 auto's en 800 passagiers
- 3 **Koningin Fabiola** (1962) > idem
- 4 **Roi Baudouin** (1965) > 170 auto's en 850 passagiers
- (5) **Princesse Astrid** (1968) > idem

En 7 pakketboten

- 1 **Prins Albert** (1937) > restaur. eerste klas, vooraan in de boeg beneden
- 2 **Koning Albert** (1947) > restaur. eerste klas mid. op b-dek/keuken beneden
- 3 **Prince Philippe** (1948) > idem
- 4 **Roi leopold III** (1956) > idem

- 5 **Koningin Elisabeth** (1957) > idem
- 6 **Reine Astrid** (1958) > idem
- 7 **Prinses Paola** (1966) > idem

We vervoerden voet/treinpassagiers in eerste en tweede klasse: 1.700 personen.

Bar en restaurant eersteklas, twee luxehutten, zes bijzondere en een tiental gewone hutten en een zitsalon. In de tweede klasse een bar-restaurant (later snackbar geworden), een kleine winkel, een wisselkantoor en twee slaapsalons beneden.

Als een pakketboot of ferry achteruit de haven binnenliep, werden 2 zwarte ballen in de achtermast opgetrokken, als waarschuwingssignaal.

Nu op een dag vroeg er een dame aan 'Vielootje', de matroos met dekwacht: "*What are they for?*" Het antwoord van de dekwacht: "*Well Lady, they are the captain's balls*".

Bij het achteruit binnenvaren van de pakketboot 'Koning Albert' vroeg er een lieve, oude dame die in het restaurant zat, aan de steward: '*Hoe komt het dat we telkens een haven achteruit binnenvaren?*' Daarop antwoordde Freddy: "*De ressort is gans de trip opgewonden geweest en nu moet die terug afgewonden worden, zodoende!*"

Later op de nieuwe generatie MP-schepen (Prins Philippe / Prince Laurent 1973-'74) voelde men dikwijls veel vibratie in het restaurant.

Vraag van een klant: "*Waarom?*" Antwoord van de steward met bijnaam 'Rosten Guido': "*De weg die we nu nemen, is nog niet geasfalteerd, ...*".

In de bar éérste klasse van de "Roi Leopold III" bijgenaamd 'Rock en Roll' werden er postkaarten van het schip en ook postzegels verkocht. Vraag van een Engelse passagier: "*Do you have a stamp?*" Het antwoord van de barman, bijnaam 'Schudde-Gatje': "*Yes certainly, sir, waar moet je hem hebben?... in je kl...?*"

Kwam er een reiziger op het dek van de "Prinses Paola" vragen aan een matroos-kwartiermeester: "*Wanneer komen we aan in Dover?*" En de goedmenende matroos antwoordde correct. Er was echter één probleem, ze stotterden allebei, met als gevolg dat de passagier dacht dat hij uitgelachen werd en de kwartiermeester een klap in het gezicht gaf.

Op de pakketboten, in éérste klasse, werden de klanten die de spijszaal binnenkwamen, goed ontvangen: hun overjas/vestje werd aangenomen en aan een kapstok gehangen en dan werden ze naar een tafel begeleid. Nu was er een nieuwe, jonge (niet zo snuggere) hulpsteward in de zaal en de chieff-steward bijgenaamd 'Bananne' zei tegen hem, toen een dame '*mè vele volk vo de staosje*' binnenkwam "*Allèz pakt madam vaste*" en hij bedoelde natuurlijk: ga de vrouw ontvangen. Zo gezegd, zo gedaan en de jongen ging haar omhelzen. De zeer verbouwereerde lady wist niet waar ze het had.

Car-ferry 'Roi Baudouin'. Vooraan op het schip grensden de bar en de shop aan elkaar. In de tax-free shop was de hals van een fles wodka gebroken door het slechte weer. De shopman 'Raf' wilde het geestrijke vocht niet verloren laten gaan en samen met 'George' de dienstdoende barman, werd de drank in een glazen karaf opgevangen en ergens aan de kant gezet voor later.

Vóór het vertrek uit Dover was er weer slecht weer voorspeld en de nieuwe passagiers scheepten in. Er was een oud vrouwtje dat een glas water vroeg aan de commis-bar: "*For taking a seasickness pill*". De nietsvermoedende hulpsteward, gaf een groot, vol glas uit de bewuste karaf. De oude dame dronk gulzig het glas helemaal leeg met als gevolg: boem, patat, bewusteloos achterover en door de hulpdiensten ontscheept.

We vaarden toen naar Folkestone, vertrokken uit Oostende in de namiddag om 16 uur, bleven 's nachts in F. liggen om de volgende morgen om 9 uur naar Oostende te vertrekken en dan terug naar Folkestone, 7 dagen op 7.

Na een kroegentocht 's avonds in de plaatselijke Britse pubs, kregen de 'oude ratten' die 'deur de neuze waren' het idee bij het aan boord komen, om het 'haar van een veegborstel' af te snijden en op het houten paneel, juist tussen de benen van het vrouwelijk naakt te plakken.
's Morgens bij het ontbijt van de officieren had niemand iets in de gaten. Ik had het al wel door en die sik is daar een week blijven hangen, ook wanneer honderden passagiers hun maaltijd gebruikten...smakelijk.

Wat er toen ook was: de stewards moesten zo vlug mogelijk werken, om zoveel mogelijk 'voyageurs' te bedienen, en natuurlijk om zoveel mogelijk omzet te maken. Men moet weten: voor al die reizigers hadden we maar 2 koks.

Er was enkel een dagmenu beschikbaar of op z'n Engels 'a set lunch/dinner at fixed price'. Dat bestond uit soep of paté, rosbief of rôti de porc, gebakken aardappelen (*antraciet 20/30*) en spinazie, met ijs of gebak als nagerecht; alles werd vanop grote, zware zilveren plateaus aan de lopende band uitgescheept. Met frieten aan boord is maar begonnen vanaf de schepen Prinses Paola en Roi Baudouin. Als er nieuwe klanten, 6 per tafel, hadden plaatsgenomen, werden er na de soep, nieuwe borden gezet, en ... vlug, vlug, kwam er een tweede steward langs, om het vlees en de bijhorende garnituur uit te scheppen. Nu had de eerste bij een dame geen bord ingezet, maar toch schepte de tweede collega het vlees, groenten en de saus uit, maar dan op het witte tafellaken

Ook gezien dat zo'n tweede steward tijdens het bedienen, z'n glazen oog uitviel recht in de spinazie, hij graaide het oog eruit, likte ervan en stak het terug op z'n plaats !! Niemand had iets opgemerkt. Bij het opdienen met een zilveren plateau, aan de lopende band, gebeurde het wel eens, toen het schip slingerde, en de saus in de kraag van de niets vermoedende klant terecht kwam. Maar men zweeg daarover om geen tijd te verliezen. Het was van 'treksche deure hé !!'.

We hadden toen ook veel oosterse groepen aan boord van de "Prins Albert" die een rondreis van een week door Europa maakten. Er zat een verschil van 'set lunch' tussen de ene en de andere groep. Volgens de prijs die ze vooraf hadden betaald, een duurdere dagschotel met rosbief of een goedkopere 1/4 kip met appelmoes... Tijdens wat minder mooi weer ging de boot aan het stekken en de gezichten van de klanten in het restaurant gingen al gauw bleek worden. Ik vroeg aan m'n chef bijgenaamd 'Negenvinger': 'Wie is wie, wie krijgt wat??' 't Makt niet ut' riep hij me toe 't Zin toch allemool géle, zoeveel mugelijk kiekens hé, je dwozen, en nie te vele soeppe geven...' Waren er te veel verschillende groepen, elk met hun eigen dagschotel, dan had de keuken geen potten genoeg en moest de commis dan maar van de chef-kok 'Warden', naar de rustsalons op zoek naar braakpannen (spuugzakjes waren er nog niet) dan werden deze inox-pannen op het vuur gezet als kookpot... 'à la guerre comme à la guerre !' aldus sprak de kok.

(wordt vervolgd)

Reine Astrid (1958):

links de bar eerste klasse en rechts het restaurant eerste klasse

ZEEVIS GROOT- & KLEINHANDEL

Van Haudt Patrick - Van De Wynckel Christa

VISMIJNLAAN 134-135

8400 Oostende

T vismijn 059 32 19 95

F 059 33 19 95

OPENINGSTIJDEN:
ma-di-wo: 8u - 16u
do: 8u - 13u
vrij: 8u - 16u
za: 8u - 13u
zo: sluitingsdag

